

ganske gaar i den Retning, at forlange endnu mere, end der i saa Henseende er foreslaaet i Lovforslaget, men jeg har dog ikke havt Tid om, at det var rigtigst at blive ved, hvad der er indstillet fra Kommunalbestyrelsen. Det er nemlig med Hensyn til den Ulempe, som fremkommer ved de altsfor stærke Røgmasjer, som udvikles paa de Steder, hvor der finder Fabrikvirksomhed Sted. Enhver vil erkende, at det er et Spørgsmaal, hvor man maa gaa frem med fornødent Hensyn ogsaa til Fabrikanternes Interesse, og at man ikke udelukkende kan tage Hensyn til den omboende Befolknings Interesse. Den nugældende Lovbestemmelse herom indeholdes i Bygningens Lovens § 58, og det, som var det Høieste, man dengang troede at burde fordrø, er nu efter Kommunalbestyrelsens Indstilling i det nærværende Lovforslag stillet som det Mindste. I den nye § 50 hedder det: „Alle Skorstene, der ere bestemte til eller senere anvendes til at bortføre en saa stor Røgmasse, at den af Bygningsskommisjonen antages at ville blive til Besvær for de Omboende, skulle opføres til en Høide af mindst 35 og efter Bygningsskommisjonens Bestemmelse indtil 50 Alen over Jordfladen“, hvortil der saa kommer nogle nærmere Bestemmelser i den øvrige Del af Paragrafen. — Paa et andet Punkt derimod ville Bestemmelserne i det Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge, findes at være lempeligere end Bestemmelserne i Loven af 1856, nemlig med Hensyn til Afgangen til at benytte Kjældre. Det kan nemlig ikke hjælpe at stille en streng Bestemmelse op i en Lov, naar Administrationen dog ved Forholdenes uafviselige Magt tvinges til idelig at benytte sin Myndighed til at give Lempelse, som man ikke har kunnet undvære, og derfor har man nu slaaet af. Ogsaa i dette Punkt har jeg sluttet mig til de Forslag, som ere fremkomne, og som stemme med det, man har været istand til at gennemføre i de Aar, som ere forløbne, siden denne strenge, absolute Regel blev ind-

ført. I det Hæle taget ere jo disse Byggebøvsbestemmelser af den Art, at det maa erkjendes, at man heller ikke under de her foreslaaede mildere Bestemmelser ganske kan undvære en Myndighed til at tilstaa Lempelse, skjøndt det naturligtvis i og for sig var bekvemest for Administrationen, naar der ikke var en saadan Afgang. Det maa erkjendes, at Forholdene i enkelte Tilfælde kunne stille sig saaledes, at det vilde være uforvarligt, naar der ikke var Afgang til at afvige fra Lovens Bestemmelse. Garantien for, at denne Ret ikke misbruges, kan jo kun søges i Administrationens egen Interesse for at gennemføre disse Bestemmelser saa hensigtsmæssigt som muligt; i ethvert Fald tror jeg, at det fra alle Sider er erkjendt, at det ikke gaar an i en Lov som denne at undvære en saadan Dispensationsmyndighed. Endnu er der kun et Punkt, som jeg ved denne Sagens foreløbige Forelæggelse dog skal tillade mig at fremhæve, idet det er det eneste Punkt af nogenjohmest Betydning, hvori Regjeringen ikke har troet at kunne følge Kommunalbestyrelsens og navnlig Magistratens Indstilling, eller med Hensyn til hvilket jeg idetmindste ikke har troet, at Regjeringen burde tage det Initiativ, som Magistraten har ønsket. Det er Spørgsmaalet om at slaa Bygningsskommisjonen ihjel, idet Magistraten gjentagne Gange har ønsket, at den og navnlig dens tekniske Borgmester skulde faa den Myndighed, som efter den nugældende Lovgivning tilkommer Bygningsskommisjonen. De ærede Herrer ville erindre, at Bygningsskommisjonen er et Kollegium, der er sammensat af forskjellige Elementer, der have en ligeberettiget Virksomhed og bestemt Afgang til at gjøre deres Myndighed gjældende; der er Politimesteren, der er Stadsbygmesteren, Stadsråden, nogle tekniske Medlemmer, udnævnte af Regjeringen, og endelig Repræsentanter for Kommunalbestyrelsen. Magistraten ønsker nu meget levende, at den maatte arve Bygningsskommisjonen, og jeg vil just ikke sige, at det for